

ת"ד 6197/11/15 - מדינת ישראל נגד נחום ברשדסקי

06 ספטמבר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 6197-11-15 מדינת ישראל נ' ברשדסקי

מספר פל"א 364976/2015

לפני כבוד השופט טל פרי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
נחום ברשדסקי

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גינסברג

ב"כ הנאשם: עו"ד ברמן

הנאשם

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו באחריות לגרימת תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961, אי מתן זכות קדימה להולכי רגל חוצים במעבר חצייה, עבירה לפי תקנה 67 א לתקנות התעבורה התשכ"א-1961, אי האטה לפני מעבר חצייה, עבירה לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 והתנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 17.8.15 סמוך לשעה 21:20, נהג הנאשם ברכב פרטי, תוצרת מיצובישי, מ"ר 5441659, ביבנה, ברחוב אבו חצירא ממערב למזרח, בצומת עם רחוב חבצלת.

במועד ובמקום הנ"ל נמצא מעבר חצייה ומוצב תמרור 306. במעבר החצייה הנ"ל, חצתה אותה העת את הכביש הולכת הרגל, זדה בינה, ילידת 1933, בהליכה רגילה, מימין לשמאל, כיוון נסיעת הנאשם.

עמוד 1

הנאשם נהג ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא האט את רכבו בהתקרבו למעבר החצייה כנדרש, לא עצר רכבו לפני מעבר החצייה, לא נתן זכות קדימה להולכת הרגל, לא נקט באמצעים הדרושים למניעת תאונה, פגע בהולכת הרגל עם רכבו ומנע ממנה להשלים חצייתה בבטחה ובכך גרם לתאונה בה נחבל אדם.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות של ממש הכוללות בין היתר, שבר בחוליה בגב ושבר בכתף שהצריכו ניתוח לקיבועם וכן שיקום ממושך.

הנאשם, באמצעות ב"כ, כפר באחריותו לתאונה והתיק נקבע לשמיעת ראיות. טרם מועד שמיעת הראיות, חזר בו הנאשם מכפירתו והודה באשמה, במסגרת הסדר טיעון.

במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי הנאשם ירצה מאסר בדרך של עבודות שירות, למשך חודשיים. שאר רכיבי הענישה הושארו לשיקול דעת בית המשפט.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה עותר למאסר בפועל לתקופה של חודשיים שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך שנים, פסילה על תנאי וקנס כספי.

ב"כ המאשימה סומך עמדתו בעיקר על התוצאות החמורות של התאונה, המתבטאות בחבלות של ממש קשות ביותר כמפורט בכתב האישום ובתעודות הרפואיות.

מנגד, טען ב"כ הנאשם כי נסיבות התאונה מלמדות, כך לשיטתו, על רשלנותה התורמת של הולכת הרגל אשר הייתה לבושה בגדים כהים וכן כי במקום התאונה אין תאורה.

יצוין כבר עתה, כי לא הובאו כל ראיות לתמיכה בטענות אלו.

ב"כ הנאשם ביקש להימנע מפסילה העולה על פסילת המינימום וזאת לאור העובדה כי עול פרנסתה של המשפחה נשען ברובו על הנאשם ותלוי בעבודתו. לדבריו הנאשם סובל ממגבלה רפואית ברגליו, דבר המונע ממנו להתנייד בתחבורה ציבורית.

בטיעונו לעונש הביע הנאשם חרטה וצער עמוק על המעשה. הנאשם תיאר את ההידרדרות במצבו מאז קרות התאונה ואת הטיפול אותו עבר. כמו כן תיאר בפני בית המשפט את ההידרדרות במצבו הרפואי ואף הציג אישור על מוגבלות בניידות.

עוד הוצג מכתב מאת מעבידו של הנאשם המתאר עבודתו והמעיד על תפקידו ואופיו.

קביעת מתחם הענישה :

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

העבירות בהן הורשע הנאשם הינן עבירות חמורות ומסוכנות. המדובר בתאונה אשר התרחשה על מעבר חצייה, מבצרו של הולך הרגל. תוצאות התאונה הן חבלות של ממש להולכת הרגל(ילידת 1933). לא למותר לציין כי הנפגעת נותרה בחיים כשהיא פגועה פגיעות, אשר ילוו ויגבילו אותה למשך כל ימי חייה.

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה גם להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות, ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו הגנה על שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור, ביטחון הולכי הרגל ובטיחות התנועה בדרכים.

אין צורך להכביד מילים בדבר הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה מעבירות נהיגה רשלנית אשר תוצאתן פגיעה בנפש וברכוש. תאונות הדרכים פוקדות את כבישי ארצנו מידי יום, ואלה גובות במקרים רבים חיי אדם ולחילופין גורמות לפגיעה קשה באיכות חיי הנפגעים ובני משפחותיהם.

קל וחומר כאשר הפגיעה מתרחשת על גבי מעבר חציה, מקום מבטחו של הולך הרגל.

לעניין זה יפים דברי כבוד השופט חשין ב-בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו](2000)

"..מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר.."

בפסיקה נקבע, לא אחת, כי על בתי המשפט לתרום תרומתם למלחמה בתאונות הדרכים בדרך של ענישה מחמירה.

ב-ע"פ 2247/10 שלום ימיני נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון לעניין זה כהאי לישנא:

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושה וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות דרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונת דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי התנהגות על הכביש".

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2012), נאמרו על ידי כבוד המשנה לנשיא (כתוארה אז) השופטת מרים נאור, הדברים הבאים:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים ... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן."

ועוד: -

"טענותיו של המבקש כי אין מדובר ב"תאונה קטלנית" אינן מצדיקות במקרה זה המנעות מהטלת מאסר בפועל. האירוע יכול היה להסתיים חלילה בתוצאות חמורות יותר. אם כטענת בא כוח המערער במקרים כאלה לא מוטלים כלל עונשי מאסר בבתי המשפט לתעבורה - ראוי לשנות את מידרג הענישה. וצדק בית המשפט המחוזי כשעשה כן."

מתחם העונש ההולם בעבירות של נהיגה רשלנית שגרמה לחבלות של ממש נע בין פסילה בפועל בת 3 חדשים ועד לפסילה בת שנים. כמו כן ינוע רכיב המאסר בין מאסר על תנאי ועד למאסר בפועל או בעבודות שירות למספר חודשים, וכל זאת כפונקציה של אופי הפגיעות והחבלות.

ברף העליון מצויים גזרי דין בהם הושתו עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, בנוסף לעונשי פסילה של מספר שנים, מקום בו תוצאות התאונה היו חמורות וקשות, כאשר היה כ"פסע" בין לבין גרימת מוות, כאשר המעורבים בה נפגעו קשה, עברו ניתוחים קשים, אשפוז ארוך והליכי שיקום ממושכים, אשר ספק אף אם השיבו את מצבם לקדמותו עובר לתאונה.

ברף התחתון מצויים מקרים בהם על אף החבלות מצא ביהמ"ש מקום שלא לשלוח את הנאשם למאסר ואף עונש הפסילה בפועל אשר הוטל נמדד בחודשים ולא בשנים.

נקבע בפסיקה כי במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימלי הקבוע בסעיף 64 לפקודת התעבורה, במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב ולגזור עונש של מאסר בפועל.

יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט חשין ברע"פ 3764/05 בן זוויה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.04.05):

" במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש של מאסר בפועל. העובדה

עמוד 4

כי לעיתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת כי על להם להקל ראש בעונשם של עברייני תנועה."

ברע"פ 3764/05 **ורד בן זוויה נ' מדינת ישראל** אישר בית המשפט העליון 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו-5 שנות פסילה בגין גרימת חבלה של ממש, לקטין, במעבר חציה.

בעפ"ת 33756-02-13 **אמין טאהא נ' מדינת ישראל** אישר בית המשפט המחוזי ענישה של 9 חודשי מאסר, ופסילה בת 7 שנים בגין פגיעה קשה במעבר חציה.

תוצאות התאונה והחבלות לנפגעת

המעורבת נחבלה, כאמור, חבלות קשות. ע"פ התיעוד הרפואי אשר הוגש לבית המשפט נחבלה המעורבת חבלות של ממש ובהן שברים בעמוד השדרה ובכתף.

המעורבת עברה ניתוח לקיבוע השברים, אושפזה במחלקת טיפול נמרץ, ולאחר כ-10 ימי אשפוז בבית חולים קפלן הועברה לשיקום בבית חולים הרצפלד, שם אושפזה למשך כ-58 ימים.

ממכתב השחרור מבית החולים הרצפלד עולה כי המעורבת ניידת עם הליכון גלגלים במהירות איטית מאוד, קושי בהרמת רגליים, קושי בעליה במדרגות וזקוקה לעזרה קלה ברחיצה, הלבשה ואכילה.

המעורבת שוחררה להמשך שיקום תוך קביעה כי היא נדרשת להשגחה 24 שעות ביממה.

קביעת העונש הראוי לנאשם:

מאחר ולא מצאתי כי מתקיימים במקרה שבפני החריגים המצדיקים סטייה מתחם הענישה, ייגזר דינו של הנאשם במסגרת המתחם.

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1991 ולחובתו 4 הרשעות קודמות, ביניהן עבירות של אור אדום ואי ציות לתמרורים. אין לחובתו של הנאשם כל רישום פלילי.

בבואי לגזור את עונשו של הנאשם נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות והמיוחדות של הנאשם, ובעיקר אמורים הדברים למצבו הבריאותי הלקוי.

אין חולק כי הנאשם הינו אדם "נורמטיבי". עם זאת, אין לנתון זה משקל בכורה בשיקולי הענישה. נזכור כי:

"...אנו דנים בעבירה, שאיננה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה, כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב, ומבחינה זו לא יכולים עברו או תכונותיו האישיות של האדם הנוגע בדבר להיות בעלי משקל מכריע. כפי שכולם נוהגים בדרכים, צריכים גם האמצעים העונשיים, שנועדו להכתיב דרך התנהגות מסוימת, לחול על כולי עלמא. " [ר"ע 530/84 שפר נ' מ"י, פ"ד ל"ח (4) 161 (1984)].

הנאשם נשלח לקבלת חוו"ד הממונה על עבודות שירות ונמצא מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

כאמור לעיל, הצדדים גיבשו ביניהם הסדר טיעון לעניין תקופת המאסר ואופן ריצויו. הסדר הטיעון מצוי ברף התחתון של המתחם ואולם, בהיותו סביר בנסיבות העניין, אכבדו.

חזקה על התביעה, אשר כלל חומר הראיות פרוס בפניה, כי שקלה את כלל השיקולים הנדרשים טרם הגיעה להסדר האמור.

לא קלה היא מלאכת גזירת הדין. כשם שהחייט תופר חליפה על פי מידותיו של הלקוח כך תופר בית המשפט את גזר הדין על פי "מידותיו" של הנאשם. ער אני למצבו הרפואי של הנאשם ואולם, על אף שאתחשב ולו במעט במצבו הבריאותי לא אוכל להיעתר לעתירת ב"כ הנאשם להסתפק בפסילת המינימום המתחייבת בחוק. על משך הפסילה לשקף חומרת התאונה ותוצאתה.

הצדדים הפנו, בטיעוניהם לעונש, לפסיקה. יחד עם זאת הפסיקה לא הוגשה לעיונו של בית המשפט, על ידי מי מהצדדים, ולפיכך לא מצאתי מקום לאבחנה.

בהעדר ראיה לסתור, לא אוכל לקבל טענות ב"כ הנאשם באשר לרשלנות תורמת מצד המעורבת מאחר והנאשם בחר, בסופו של דבר, להודות בכתב האישום ככתבו וכלשונו.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים לעונש, נתתי דעתי לתוצאות התאונה, לנסיבותיו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רלוונטית ושקלתי כל שיקול אחר אפשרי, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

מאסר בדרך של עבודות שירות

הנני גוזר על הנאשם מאסר למשך 2 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות.

על הנאשם להתייצב בתאריך 24.9.17 בשעה 09.00 בפני המפקח על עבודות השירות במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות השירות ת.ד. 741 באר שבע.

הנאשם/ת/תירצה את עבודות השירות במסגרת מרכז קהילתי גרמנוב בכתובת גיבורי החיל 1 יבנה, 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות.

מפקח אחראי אסרף יהודה. טלפון 0506075813.

הממונה על עבודות השירות יודיע לבית המשפט על התייצבות הנאשם/ת לריצוי עונשו/ה ועל סיום ריצויו.

הנאשם/ת מוזהר/ת כי אם לא ת/יבצע עבודות השירות לשביעות רצון הממונה, עלול הדבר להביא להפסקתן של עבודות השירות ולריצוי עונשו/ה בדרך של מאסר בפועל.

מאסר על תנאי

הנני מורה על עונש של מאסר לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי הוא שהנאשם לא ינהג בזמן פסילה ו/או יגרום לתאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש.

פסילה בפועל

הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 18 חודשים בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית.

רישיון הנהיגה יופקד בבית המשפט לא יאוחר מיום 3.12.17 עד השעה 12.00 וממועד ההפקדה תחושב הפסילה. גם אם לא יפקיד הנאשם את רישיונו, נחשב הוא פסול מלנהוג אך הפסילה תחושב ממועד ההפקדה בלבד. אם אין לנאשם רישיון נהיגה בתוקף, יפנה למזכירות בית המשפט.

פסילה על תנאי

הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה או שנייה.

קנס

הנני גוזר על הנאשם קנס בסך ₪ 2,500 או 100 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.10.17 ובכל 1 לחודש.

ניתנה והודעה היום ט"ו אלול תשע"ז, 06/09/2017 במעמד הנוכחים.

טל פרי , שופט

הוקלד על ידי רות אליהו